

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère <1543-1623>

Mogvntiæ, 1617

Cap. 32. De dispensatione omittendi promulgationes matrimonii,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78477)

Concilij Triden. constituentis & denunciations fiant in Ecclesia diebus festiuis inter Missarum solemnias, nisi sit vt ad multo res in notitiam matrimonij perueniat, si que vt impedimenta facilius detegantur, tunc enim solet magna hominum copia confluere: rei autem fini satisfieri possit quando extra Ecclesiam loco conuenienti, aut die non festiuo, aut extra Missarum solemnias conuenit magna populi copia ad aliquam deuotionem, vt ad audiendum verbu Dei: si denunciations tunc fiant, non censeri id ipsum decretum violatu. Neque obstat, quod forte dies aut locus non sit sacer, quia si matrimonium ipsum extra tempus & locum sacrum potest celebrari, cur non poterunt illius denunciations fieri: Addit Concil. Trident. ad memoratum decretum: cum probabiliter suspicio fuerit, matrimonium posse malitiose impediri, si precesserint tres denunciations: tunc sufficere vel vt vna tantum fiat, vel saltem Parocho, & duobus vltibus testibus presentibus matrimonium celebretur: & deinde ante illius consummationem denunciations in Ecclesia fiant, vt si aliqua impedimenta subsint, facilius detegantur.

CAPVT XXXI.

De accusationibus impedimentorum matrimonij, quarum intuitu promulgationes sunt in iure.

SUMMARIUM.

- 228 Obligatio reuelandi, quam promulgationes matrimonij inducunt, est sub mortali.
- 229 Duo casus excepti.
- 230 Aliquot casus in quibus repellitur quis ab accusatione matrimonij.
- 231 Accusationum propositarum specialia quadam, in quibus a ceteris accusationibus differunt.

FACTA matrimonij promulgatione, is qui nouit esse impedimentum, debet illud significare. Primo quidem, si fuerit ex peccato occulto, ipsi contrahenti iuxta modum corripiendi proximum a Christo traditu in Matth. 18. Deinde vero si id non sufficiat, significare illi cui matrimonium promulgauit: cum autem qui denunciare recusat mortaliter peccare, prout aliis citatis Sanchez habet lib. 3. disp. 13. nu. 2. Probatur: quia causa est cur contrahentes graue detrimentum incurrant nullitatis matrimonij: quam nulla temporis diuturnitas tollit, perseverante semper impedimento: & per quam sunt in perpetuo concubinatu ac filios suscipiunt illegitimos. Et quamuis impedimentum esset ex minoribus, tamen grauissima sacramento matrimonij fieret in eo iniuria: vt pote quod iniretur contra Dei & Ecclesie statuta. Istudque procedit ex eodem auctore & aliis quos citat quantumcumque impedimentum sit occultum nec probari possit.

Nihilominus duo sunt casus in quibus nemo ad talem accusationem tenetur. Prior est, quando cognoscens impedimentum, simul nouit contrahentes celebraturos matrimonium cum ignorantia probabili, & impedimentum sic occultum est vt probabile sit nunquam ipsum in aliorum notitiam venturu nisi ipsemet significet: simulque probabile sit securum scandalum & magnam perturbationem si significet. Nam in tali casu neque Parochum neque Confessarium contrahentium debere illis tale impedimentum significare; sed potius illos in sua bona conscientia relinquere, ex Nauar. in Enchir. Cap. 22. num. 83. & aliquot aliis notat Sanchez, in ead. disp. 13. num. 4. Addens id verum esse, quantumcumque denunciatio sub pena excommunicationis precipere, & impedimentum probari posset. Posterior casus est, quando is qui impedimentum nouit existimat suam accusationem non profuturam: vt quia non credetur ei, cum id non possit probare, prout habet Syluest. in verbo Matrimonium sexto quaest. 9. vel quia ipsius accusatio non admittetur, vt fieri potest in sequent. casibus.

Primo si nolit iurare verum esse quod obicit vel certi iurare se non ex odio, vel timore, sed sincere accusare ex cap.

Notificamus & ex cap. De parentela tam i. quam 2. causa 35. quaest. 6. Deinde si extraneus sit, & presentes sint consanguinei, qui testificari possint ex cap. 1. eiusdem quaest. Nihil obstat tamen, quin accusare possit per consanguineos, aut etiam per se illi defuit, ipseque sit ex vicinis antiquioribus, & veracioribus, iuxta ea que in verbo Matrimonium 9. quaest. 1. Syluester habet. Tertio, si absens sit, tantumque accuset per literas ex cap. 2. Qui matrimonium accusare possint. Quarto, si accuset lucri gratia, & vt pecuniam extorqueat, ex cap. Significante eod. tit. Postremo, si post factam promulgationem, non accuset antequam matrimonium contrahatur: nisi probauerit se ante fuisse legitime impeditum: vel certe iurauerit se impedimentum illud intellexisse tantum post contractum matrimonium ex cap. finali eod. tit. Adde vel coactus sit moram trahere in correctione fraterna, quam denunciationi pramittendam esse diximus. Nam obligatio denunciandi non vtget, quando vacandum est eidem correctioni, seu donec iudicio viri prudentis ea nihil prodesse videatur, prout in ead. disp. 13. Sanchez num. 3. sub. finem tangit. Bene addens in sequenti num. 8. eum qui sit impedimentum occultum, & simul sit contrahentes dispensationem occulte impetrasse pro foro interno, non teneri denunciare: quia nullum est periculum peccati in contrahendo; impedimento illa ratione ablato.

RESTAT obseruandum quod ex D. Thoma habet Sotus in 4. dist. 41. quaest. vica. art. 3. sub. finem: Eam de qua hic loquimur non esse proprie matrimonij accusationem, sed potius denunciationem: ideoque multa concedi in ea, que non habent locum in vera accusatione: quorum Syluester quoque meminit in verbo Matrimonium nono, quaest. 5. Primum est, vt idem possit accusator esse & testis. Secundum, vt non exigatur iuramentum calumnie. Tertio, vt facta hac accusatione, contumax possit condemnari lite non contestata ob periculum in mora, ex cap. finali. Vt lite non contestet §. Porro. Quarto, vt consanguinei & parentes admittantur ad denunciationem impedimenti matrimonij, ex cap. Videtur Qui matrim. accusare possint. Quinto, vt in hac accusatione valeat testimonium ex solo auditu: soloque verbo sine scriptura, ipsum fieri possit. Nonnulla alia de iisdem accusationibus videri possunt apud eundem Syluestri in eodem verbo.

CAPVT XXXII.

De dispensatione omittendi promulgationes matrimonij.

SUMMARIUM.

- 232 Potestas dandi talem dispensationem, Ordinarius habet: si que diuersim coniuces habeant, sufficit alterutrius dispensatio.
- 233 Generalis Vicarius Episcopi potest eandem dispensationem dare, non item Parochus.
- 234 Quatenus possint Episcopus & Vicarius ipsius delegata suam in hac re potestatem.
- 235 Neuter potest, nisi iuxta de causa dispensare: & duodecim tales causa.
- 236 Quando Superior obligetur talem dispensationem dare, & quid liceat, cum ipse adiri non potest, aut iniuste eam negat.
- 237 Peccatum est mortale consummare matrimonium antefactas illius promulgationes.
- 238 Non vero ante Ecclesie benedictionem: & quod contrahentes si ab aliis non detegantur ipsorum impedimenta, ipsi sub mortali teneantur detegere scientes illa.

DE dispensatione omittendi promulgationes Matrimonij, quaeritur potissimum quis eam dare possit, & qua de causa possit dari. Cuius quaestio satisfacimus aliquot propositionibus.

Prima est, Non modo Papam, sed etiam Episcopum dare posse talem dispensationem. Hec patet ex Concil. Triden. sess. 24. De refor. matrim. cap. 1. illis verbis: Nisi Ordinarius expedire iudicauerit vt predictae denunciations remittatur,

quod

quod illius prudentiæ & iudicio facta Synodus relinquit. Ex quibus verberis infert Sanchez *lib. 3. disput. 7. num. 4. 5. & 6.* Primum est, idem quod Episcopum in hac re, posse Abbates iurisdictionem habentes quasi Episcopalem, nullique Episcopo subditos, quia & ipsi nomine ordinarij veniunt. Secundum & tertium est, eos qui in denunciationibus dispensare possunt, posse quoque breuiare vel prolongare illarum tempus: posse item ex iusta causa dispensare, vt denunciations ipsæ fiant diebus serialibus: quia hoc verumque minus est quam denunciations ipsas omnino remittere: nec rationi consentaneum est existimare id quod minus est negari, cum maius conceditur.

Secunda propositio est, Quando contrahentes subsunt diuersis Episcopis dispensationem vnus eorum posse sufficere. Hanc Sanchez *in citata disput. 7. num. 7.* probat: quoniam eadem ratione qua potest matrimonio tales copulare, potest etiam in denunciationibus dispensare. Nam ex eo quod matrimonium sit indiuiduum inter duas personas sicut sequitur, quod qui potest vnâ ex talibus personis matrimonio copulare, possit etiam alterâ: sic etiâ sequitur, vt qui potest vnâ sine denunciationibus copulare, possit & alteram.

233. Tertia propositio, Vicarium Episcopi posse abque speciali delegatione, dispensare in denunciationibus matrimonij. Hanc Sanchez tractat *in eadem disp. 7. quest. 7.* Ratio autem præcipua qua confirmatur, est quod Concil. Trident. *vt patet ex v. vrbis antea citatis* hanc dispensandi potestatem concedat Ordinario: quo nomine comprehenditur Generalis Vicarius Episcopi. Ordinarius enim is dicitur, cui iurisdictione concessa est à Concilio, vel legi iuxta illud, in cap. iudicibus 2. quest. 6. Ordinarij sunt, qui ab Apostolico vt Ecclesiastico: vel Imperatore, vt secularibus legitimam potestatem accipiunt. Quamuis autem Episcopus constituat suum Generalem Vicarium et tamen non confert iurisdictionem quam habet; sed à canone eadem tribuitur. Nam si illam conferret, posset ab ipso Vicario generali appellari ad Episcopum tanquam à delegato ad delegantem iuxta cap. Super questionum De officio deleg. At non potest, ex cap. 2. De consuetud. in 6. & ex cap. Romana, De appellationibus eodem libro. vbi ratio redditur, quod idem tribunal sit Episcopi & Generalis Vicarij ipsius: ita ut ab hoc ad illū appellare, sit ab eodē tribunali ad idē, atque adeo ad seipsū appellare.

Quarta propositio est, Parochum non posse dispensare in denunciationibus matrimonij. Hæc ex eo probatur, quod Concilium Trident. talem dispensationem committat tantum ordinario: quo nomine Parochum non comprehendit constat: quia in memorato cap. 1. *in quo de hac dispensatione agitur*, idem Concilium vt distinctos ponit Parochum & Ordinarium, cum ait. Qui aliter quam præsertim Parocho, vel alio Sacerdote de licentia Parochi aut Ordinarij, &c. Videri potest Sanchez *in prius memorata disput. 7. quest. 2.*

234. Quinta propositio, quam idem in sequenti quest. tractat, est, Episcopum posse generaliter delegare alicui in sua diocesi facultatem quam habet remittendi eas, de quibus agimus denunciations. Ratio est, quia talis facultas ei competit iure ordinario: cuius à Concilio Trident. cõcedatur indistincte omnibus Ordinariis in perpetuum tam præsentibus quam futuris. Vnde intelligitur non esse concessam, specialiter eligendo industriam ipsius, vt negandum sit posse per alium eam exercere: siquidem nõ eligitur industria personæ incognitæ, & indeterminatæ, qualis est prælati nondum existentis, ac tantum futuri. Quæ ratio ostendit generalem quoque Vicarium Episcopi posse hanc dispensandi facultatem delegare: non tamen generaliter, quia non potest constituere sibi alium Vicarium; ex cap. Clericos, De offic. Vicarij: sed ad aliquos occurrentes particulares casus: pro quo in fine ciufdem quæst. Sanchez aliquot auctores citat.

Sexta propositio est, iustâ causam requiri, vt Ordinarius istiusmodi dispensationem dare possit. Ratio est: quia Concil. Trident. in citato cap. 1. non relinquit id ipsius liberæ voluntati; sed ipsius prudentiæ & iudicio: quod iudicium cum prudentia coniunctum, requirit rationem seu causam iustam, in qua ipsum fundetur. Pro quo aliquot auctores Sanchez adfert *lib. 3. disput. 8. in principio.* Consequenter pluribus docens non requiri cognitionem causæ iudicialem, sed satis esse, si Ordinarius extraiudicialiter informatur, certiorque si-

at de causa ob quam possit licite dispensare. Et in sequenti disput. nona, persequitur quæ in particulari faciunt ad notitiam talium causarum, quas numerat ad duodecim.

235. Prima est, quando contrahentes nimio pudore suffunderentur denunciationibus factis: vt si vterque esset valde senex, aut senex cum iuuenula, aut nobilis cum ignobili, diues cum paupere contraheret, timens irrisionem ob disparitatem conditionis. Secunda est, cum aliqui concubinarij diu existimati sunt coniugati. Tertia, quando magnates volunt contrahere matrimonium, quia matrimonia ipsorum sunt valde publica: vnde si inter eos esset aliquod impedimentum, statim sciretur. Quod idē iudicandum est de alijs, quando nullus impedimenti timor subest. Quarta, quando denunciationibus præmissis nuptiæ benedici non possent ob vicinitatem temporis, in quo eas benedici prohibitum est: nempe Aduentus & Quadragesimæ. Quinta, quando prius contractum est matrimonium publice, & ipsum reperitur nullum, ob impedimentum occultum. Sexta, quando timetur quod consanguinei matrimonium impedient iniuste. Septima, quando parentes vel tutor volunt vt virgo nubat indigno. Octaua, quando coniugium illud valde aliquibus opprobret, illique timerent impediendum. Nona, quando repentinus casus offerret rationem contrahendi matrimonium, vt si cui moriendum alioqui esset, nisi statim contraheret. Decima, periculum animæ: vt si duo concubinarij velint matrimonium inire, vt in bono statu constituantur: periculumque sit fore vt commisceantur dum denunciations præmittuntur. Vndecima, vitatio scdali, quod tollitur, si matrimonium statim inear. Duodecima, quando in mortis articulo constitutus, vult concubinam ducere vt prolem susceptam legitime.

236. Quibus causis occurrentibus, an Episcopus teneatur dispensare idem Sanchez *disput. 10. sequenti* tractat. Sed contenti erimus pro quotidiana praxi id notare quod ille resoluit quæst. 1. num. 6. Prælatum sub peccato teneri dispensare in casibus in quibus scandalum sequeretur, aut suspicium esset maliciosi impedimenti. Item quando subditis id valde expedit ad bonum animæ vel corporis; vt cum vir deflorauit foeminam, & periculum est ne ille voluntatem mutet: vel contrahentes sunt in peccato concubinati, statimque contrahendo consulunt salutem animæ suæ, vel viri mortis vicinus vult concubinam ducere ad legitimandam prolem ex ea susceptam vel ad decedendum in bono statu. Talibus ergo casibus occurrentibus peccabit Superior, si dispensationem neget sine occurrente maioris boni causa iusta. Non vero quando ex negatione nullum publicū aut priuatum sequeretur notabile damnum; vt quando senex cum iuuenula, aut quando duo senes contrahere volunt erubescentes, nec est vilis timor impedimenti illis faciendi: & sic de similibus, in quibus non apparet vrgens ratio, quæ dispensare cogat: præsertim cum erubescendi causa ex matrimonio contrahendo, perseueret non minus omnibus quam factis promulgationibus: Quocirca Concilium Trident. in eodem cap. 1. non præcipit Ordinario talem dispensationem, sed prudentiæ & iudicio ipsius committit.

Cum qua distinctione idem in sequenti quæst. 4. resoluit difficultatem, An quando non est copia Ordinarij vel iniuste recusat dispensare in denunciationibus, licitum sit, occurrente causa ob quam possit dispensari, omittis denunciationibus ipsis, matrimonium contrahere. Docet enim in illius casibus in quibus tenetur Episcopus dispensare, nec illius copia potest haberi; aut absque legitima causa ille dispensationem denegat: posse sine denunciationibus matrimonium contrahi, si graue periculum sit in mora illam expectandi: minime autem, in alijs casibus in quibus dispensare Episcopus non tenetur: quia tunc recusando, nullam eis iniuriam irrogat: quandoquidem dispensatio in talibus casibus gratuita est, non autem debita ex obligatione: neque causa quælibet sufficiens ad dispensandum in præcepto cum aliquo, ab eiusdē præcepti transgressione excusat sine dispensatione. Nam esset alioqui impertinens eam exigere si sola causa esset sufficiens. At cõmunis consensus est: cū causa requiri Superioris autoritatem: quam is per dispensationem suppleat illud quod potest cause deesse ad sufficienter excusandū à peccato transgressione præcepti. Vide præcedētē n. 224.

REGINA
DE
PRAE
TORI
E. V

HIS ADDENDA sunt nonnulla pro praxi. Primum est, de modo quo mortaliter peccat qui matrimonium consummat denuntiationibus non praemissis. De quo Sanchez disputat. duas conclusiones statuit sequendas. Prior est talem peccare mortaliter etiam si cum iusta Ordinarij dispensatione matrimonium sit absq; denuntiationibus contractum. Ratio est quia ex praecipuo Concilij Tridentini saepe citato cap. 1. qui contrahunt matrimonium non solum tenentur ei contractui denuntiationes praemittere, sed etiam illius consummationi si tunc orisse fuerint: quia nimirum denuntiationes institutae sunt ne admittatur fornicatio, si forte impedimentum subsit matrimonio, quod ad carnalem copulam de se ordinatur. Vnde sicut peccatum est mortale non praemittere denuntiationes ipsi matrimonio, prout ostensum est in praecedenti num. 223. erit & consummare matrimonium iisdem non praemissis. Posterior conclusio est, non solum prima vice, sed etiam rotas quoties habetur copula antequam denuntiationes praemittantur, peccatum mortale committi. Ratio est: quia secunda vice & sequentibus, perinde ac prima, eadem praecipua ratio militat: siquidem fornicationis periculum perinde imminet: diligentia, praescripta ab Ecclesia, nondum adhibita ad deogendum cum facilitate impedimenta.

Secundum est, de quo idem Sanchez disputat. 12. no esse peccatum mortale consummare matrimonium ante Ecclesiae benedictionem, sicut ante denuntiationes, si absit contemptus & scandalum. Iltud satis Concilium Tridentinum significare videtur, cum in citato cap. 1. hortatur coniuges ne in eadem domo habitent ante benedictionem sacerdotalem in templo suscipiendam. Praecipisset enim, nec tantum hortaretur, si peccatum mortale esse iudicasset, sicut praecipit denuntiationes. Nam & id ad matrimonij reformationem pari ratione pertinuisse.

Tertium est, de quo idem disputat. 14. habentem impedimentum occultum etiam infamatorum, teneri illud revelare Superiori interroganti, an aliquod habeat, aut desistere a matrimonio, donec obtineat dispensationem. Quod adeo verum est, ut si non sit censendus in conscientia tutus, cuius impedimentum praemissis denuntiationibus a nullo detectum est: sed illud sciens revelare tenetur, vel a matrimonio desistere, vel dispensationem prius obtinere, non obstante quod impedimentum sit omnino occultum nec infamatorum. Ratio est: quia sine legitima dispensatione matrimonium cum impedimento scienter contrahere, peccatum est gravissimum ob iniuriam qua fit sacramento.

CAPVT XXXIII.

De impedimentorum occultatione, promulgationum fini contraria.

SUMMARIUM.

- 239 Ad quid teneatur Parochus vagos coniungens matrimonio.
 240 Suos Parochianos potest Parochus propria auctoritate coniungere: si praemissis denuntiationibus, nullum obiciatur impedimentum: sin obiciatur, aut ipse sciat aliquod, potest matrimonium interdicere.
 241 Qualiter se debeat gerere Parochus, quando cum habente impedimentum dispensatum est tantum in foro exteriori.
 242 Quid sit matrimonium contrahi in facie Ecclesiae: & quid agere debeat Parochus, quando impedimentum novit tantum ex sacramentali confessione.

CVM promulgationes matrimonij eo spectent, ut illius impedimenta si qua sint, detegantur, nec occultentur: antequam finem faciamus, pro quotidiana praxi notanda sunt aliquot documenta, quae Sanchez persequitur libro tertio disputat. 15.

PRIMUM EST, Si vnus aut vterque contrahentium sit vagus, Parochum, ut matrimonio interesse possit, non modo diligentem disquisitionem impedimentorum debere praestare (& potissimum ne contingat illum coniungi qui iam alibi uxorem habet) sed etiam re ad Ordina-

rium delata, debere ab eo licentiam coniungendi obtinere. Hoc habetur praescriptum in Concilio Tridentino sess. 24. De reform. matrim. cap. 7. Circa quod Sanchez disputat. 25. sequenti; notat primo, perinde esse in hac re siue aliter tantum, siue vterque coniugum sit vagus: quia perinde imminet periculum, cui Concilium Tridentinum vult occurrere. Secundo, quemcumque parochum in sua Parochia posse matrimonio vagorum assistere, sicut potest eorum confessiones excipere. Illi enim cum de iure nulli subdantur, liberum est ipsis quem velint eligere, nisi alicubi deputatus illis esset aliquis peculiaris Confessarius: quia illius effectus, ut ipsorum confessiones excipere, ita & matrimonio interesse. Tertio, Parochum transgressione praescripti peccare mortaliter: quia est praecipuum datum de re graui & necessaria ad animarum bonum. Quarta, valere nihilominus vagorum matrimonium contractum coram Parocho, non praemissa disquisitione diligenti impedimentorum, neque petra Ordinarij licentia: quoniam ad matrimonij validitatem ex parte Parochi, requiritur tantum eius & testium assistentia.

SECUNDUM EST, Cum neuter coniugum fuerit alienigena Parochum praemissis denuntiationibus nulloq; impedimento opposito, posse nulla Ordinarij licentia requisita matrimonio assistere. Probatur: quia si in hoc quoque casu requireretur licentia Ordinarij, Concilium non expressisset id specialiter de casu praeced. documenti: neque subinducisset contrarium in eadem sess. cap. 1. cum instruens Parochum de suo in hac re officio inter cetera sic ait, Quibus denuntiationibus factis, si nullum legitimum opponatur impedimentum, ad celebrationem matrimonij in facie Ecclesiae procedatur.

TERTIUM EST, Si impedimentum opponatur, Parochum posse interdicere matrimonium, no autem de impedimento cognoscere, quod ad Ordinarium, ut de illo cognoscat, deferendum est. Prior pars indicatur in cap. fin. De clandest. despons. sub finem cum dicitur, Sane si parochialis Sacerdos tales coniunctiones prohibere contempserit, &c. Posterior vero in cap. 1. De consang. & affinit. cum in fine dicitur Tuam prudentiam volumus non latere, quod non sunt causa matrimonij tractanda per quoslibet sed per Iudices qui potestatem habeant iudicandi, & statuta canonum non ignorent. De qua re Sanchez incitata disputat. 15. num. 3. Ex cuius doctrina habetur id ipsum procedere, cum nisi impedimentum negetur a contrahente: quia licet Parochus in foro conscientiae fidem habere debeat dicenti: non tamen in foro externo, in quo cum impedimentum opponitur, non est ipsius discere veritatem, sed tenetur rem deferre ad Ordinarium.

Procedere item, quantumcumque nullum impedimentum opponatur, si ipsi Parocho condat de eo, etiam occulto: quia si alij tenentur tale detegere, multo magis tenetur ipse cui ex officio incumbit matrimonij impedimenta manifestare & saluti spirituali, cuius suarum consulere: praesertim cum per testimonium ipsius, matrimonij impedimentum sufficienter probetur. Nam cum non agatur tunc de puniendo peccato praeterito, sed de vitando futuro, hoc est, ne impediti peccent contra Ecclesiae prohibitionem, vnus testis sufficere potest: argumento cap. Super eo 2. De testibus & attest. & cap. Prater ea 2. De sponsal.

QUARTUM EST, Parochum quando ei condat de dispensatione obtenta pro foro conscientiae, posse impedimentum quod novit dissimulare, atque impeditos coniungere, si nullus sit qui coram eo id ipsum impedimentum denuntiet. Quod si aliquis sit qui illud denuntiet, ipsum teneri illos, non ante coniungere quam dispensationem adferant pro foro externo. Ratio prioris partis est: quod Parochus teneatur ex officio investigare impedimenta ne contrahentes delinquant impediti. Cum autem obtenta est dispensatio pro foro conscientiae, sublata est occasio delinquendi. Ratio vero posterioris partis est: quia ex quo impedimentum denuntiatur est Parocho, tenetur rem deferre ad Ordinarium, cum, tanquam minister ipsius in foro externo, matrimonij impedimenta inuestiget; de quibus iudicandi, ut dictum est, non habet in eo foro potestatem.